Cupidoos Maegde-Kruyt

Rokende uyt een Virgijnis-Pijpje de znaeck-en smakelijckste geuren, en vermakelijkste Rijm-Gezangen

bron

Cupidoos Maegde-Kruyt, Rokende uyt een Virgijnis-Pijpje de znaeck-en smakelijckste geuren, en vermakelijkste Rijm-Gezangen. In de koddige Hand-greep, Antwerpen 1685

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_cup001cupi01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

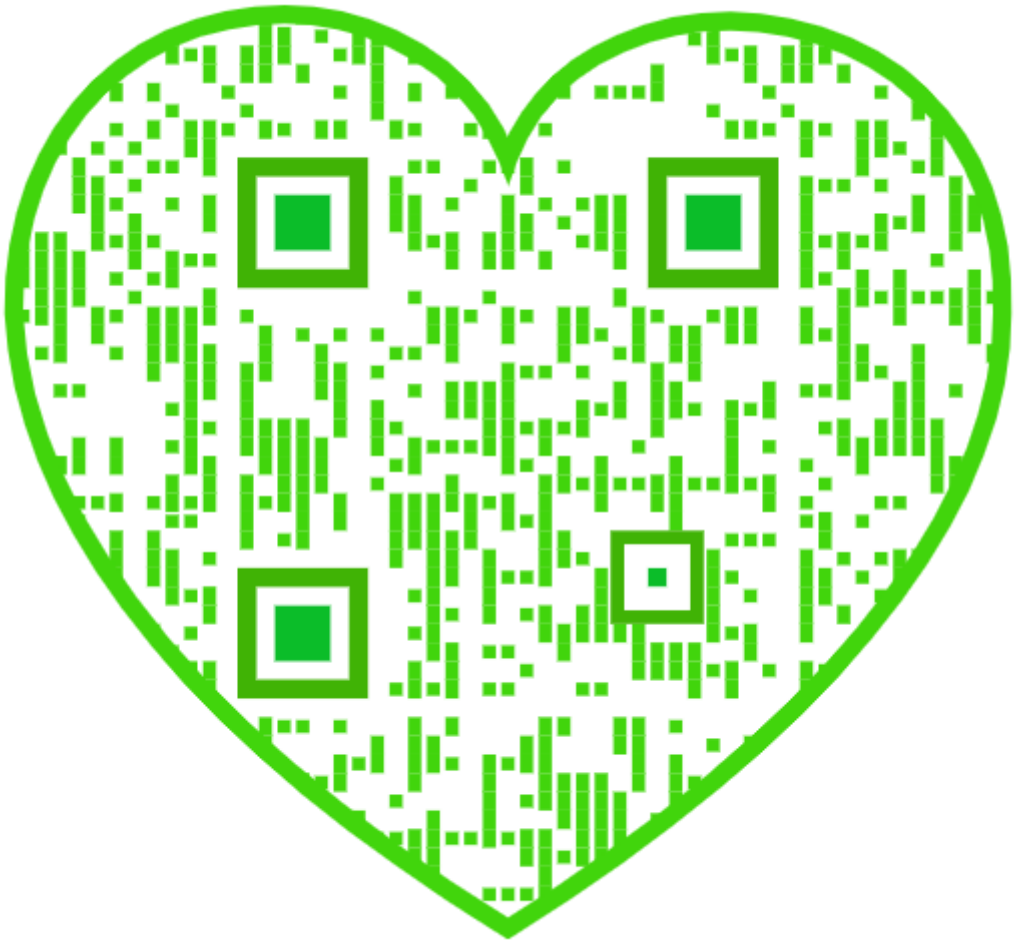

Cupidoos Maegde-Kruyt.

Trouw-Wensch. Van een 18.Iarige Vrijster.

Stem: *Van de blaeuwe Scheen*.

*W*El wat gants selten of my schort,
Dat ick niet eens gevrijdt en wort,
Daer ick ben al soo curieus,
Gefatsoeneert van leden,
Ach! ach dit klagen dolereus,
Dat doen ick wel met reden.
Ach! Venus moeder van de min,
Ick bid u helpt mijn schoon Goddin,
En vergunt my mijn wederpaer,
Ick kan niet langer beyden,
Ick ben een meydt van achtien Iaer,
Dat doet my droevig schreyden.
Al wat ick doe of wat ick laet,
Ick vinde nergens in geen baet,
Des avonts staen ick voor mijn deur,
Met twee, drie schoone Rocken,
Al met een witte voorschoot veur,
En fraey verciert met Locken.

En noch soo draegh ick arme floor,
Twee schoone stricken aen mijn oor,
Somtijts Pendanten zonder treur,
Of Parlen wilt versinnen;
Noch krieg ick niet een Serviteur,
Wat sal ick gaen beginnen.
Een syde Tipje fraey met kant,
Met twee, drie Ringen aen mijn hant:
Ick segh gants selten speelter mee,
Dat ick laes arme deeren,
Gelijck een Tortelduyf gedwee,
Moet mijnen tijt passeren.
En ick bezweer u Cupido,
Indien gy bent een minne-boo:
Schiet ergens een Iongman in't hert,
Met uwen boog der minnen,
En maeck dat ick een vroutje wert,
Anders mis ick mijn sinnen.
Daer dick een leelijck totebel,
Wel haest raeckt aen een fraey Gesel,
Die dick een el is lanck besnot,
Een bult met kromme beenen,
Twee leepe Oogen half verrot,
Vol klagen en de steenen.
En ick een Meysje als een Beelt;
En word' eylaes niet eens gestreelt,
Mijn Schoentjes zijn fraey geborduert,
Met allamode stricken;
Mijn Samaer is getureluert,
Hoe kan het beter schicken.
So ick moet beyden noch een jaer,
So word ick zinneloos voorwaer,
So sal ick doolen achter Landt,
Met weenen ende krijten,
En soecken self een jongen quant,
En soo mijn tijt verslijten.
Naer al dees klachten seer vert'saegt,
Quam 'er een Vryer by dees Maegt,

En sprack met woorden honigh soet,
Ach edel schoon Karssouwe,
Wildy met my in d' egten staet,
So maek ick u mijn Vrouwe.
Een Ringh hy prensenteerde strack,
Die sy oock aen haer vinger stack,
Sy sprack de koop die is gedaen,
Mijn Lam mijn soete Beckje,
Maer nu sy is getrout belaen,
Soo speelt hy heel het geckje.
Haer Tipje met de Goude kant,
En oock haer Ringen van de hant,
Haer Rock en samaer tot een spelt,
Heeft hy wilt hier op dinken,
Verkocht en tot Ian Ooms gestelt,
Om dag en nacht te drinken.

So gaet het altoos met de Meyt,
Die voor haer tijt graeg onder leyt.

May-Planting, Van Amstels-Ionckheyt.

Stem: *Hansken met sijn &c.*

*H*Et is nog niet lang geleen,
Dat ik over straet ging treden,
't Was in een der grootste steen,
Die den Amstel komt bekleden,
Waer de Mey-Boom wiert geplant;
Van so meenigh brave quant.
Lijs en Elsje om de klugt
Gingen me eens om te kijken,
Daerse 't in den Vylen vlugt,
Bey te samen lieten strijken,
't Was al Monsjeurs van hey boughhey;
Laet ons singen plant de mey.
Doe sprongen zy hand an hand,
Amstels meysjes vrolik singen,
Die daer t'saem met goet verstant:

Songen fraye moje dingen
't Was al soenen, soenet, mijn,
Want ik wil gesoenet zijn,
Doe quam daer Lambert de Wael,
Die dansten daer me in't ronde:
Was me vrolik op dit mael
Sprack den slemper op die stonde,
Quikjes sal met u seer moy,
Datelik treden in het Hoy.
Neeltje quickbil ligt en goet,
Was schier heel den nacht op straten:
Danste daer met Ian goet bloet
Die 'er niet en wou verlaten,
Spronger datelik in haer net,
Wou met haer in't Kermis bet.
Trijntje buik vol goet ter dronck,
Gink met Stijntje, Truytje troosten,
Siet ik hebbe me een spronck
Gehad van een man uyt't Oosten,
Ik moet echter vrolik zijn:
In dees heldre Maneschijn.
Griet van achteren licht op,
Wou het planten mee eens wagen,
Maer sy kreeg van dronken Fop,
Dicht haer pockig vel vol slagen,
Daer toe wierdse uytgelacht,
Van de gantse Brouwers Gracht.
Stijn die had graeg me een beurt,
Dreygde daerom me een dansje,
't Was docht haer genoegh getreurt,
Dies verspiltse 't Maegde-kransje,
Waerom sou ik niet wel hey!
Laten planten me de mey.
Ligt gat riep, wel Geert scheun-sin
Laet ons ook een Vrijer soeken,
Wat schort onse Rose-blom:
Sey sy, en begon te vloeken,
Willer niemant aen, sy sey,

Komt en plant met my de mey.
Spring in't velt song overluyt,
Hier is nog een lekker brokje;
'k Wou wel dat de mey was uyt,
Om mijn beste rode Rokje:
Krieg ick me niet haest een man
'k Laet het strijken so ik kan.
Dit soo hebbend' aengehoort,
Gingh ick my na Huys begeven,
'k Strack hier niet een eenig woort,
Voor ik het had opgeschreven.
'k Maekter van een lied en sey,
Boet u lust, en plant de Mey.

Minne-Liedt.

Stem: *Ballet de Montery*.

*A*Ch soete Ysabel,
Hoe groot is mijn gequel,
Door het minne-spel,
Noch uyr noch stont,
Noch dach noch nacht,
En ben ick noyt allen,
Of ick doe mijn geklagh
Met een droef geween.
Och soete Cupido!
Doorschiet my schoon bylo,
Ghy als een Aspilo,
Dan sal ick wilt my verstaen,
V voor een recompens,
V pijltjen naer u wens,
Doen in goudt beslaen.
Wien hoor ick voor mijn deur,
't Is eene Serviteur,
Die met een groot getreur,
Door mijn schichtjes lammenteert,
Iongman seght voor het minst,
Ick ben tot uwen dienst,

Wat dat u mankeert.
Wat hoor ick metter spoet,
Kleyn Cupidootje soet
Veel beloften doet,
Dat hy een schichje van ydelheyt
Wou schieten in dees borst,
Ick wel na liefde dorst,
Maer in eerbaerheyt.
O pronck van 't aerds Tonneel,
Had ick u tot mijn deel,
Over schoon juweel,
En socht geen ydele minne-lust,
Maer dat gy onbesmet,
Op 't echte suyvre bedt
In mijn armen rust.
Wel hupsen Iongman koen,
Laet ons beloften doen,
Gelijck het is fatsoen:
Terwijl dat ghy hier by my sit,
Hier is de naem van my,
Gheset met roode zy,
Op een Neusdoeck wit.
Schoon lief 't is nu gedaen;
Komt laet ons samen gaen,
Daer de boomtjes staen,
Het isser soo soet voor de jonge jeught,
De vogeltjes seer kleyn,
Leeren ons minsaem zijn,
Al in eer en deught.
Minnaer het is oock tijdt:
't Is beter dat gy scheyt
Want ick ben vermeyt,
Het Nachtegaeltje door de wey,
Singt met een bly gemoet,
Gestadigh soet, soet, soet,
In de koele Mey.
Ach soete Ysabel,
Verstaet de reden wel,

Denckt op geen gequel,
Doch u bevreest ghemoet bedwingt,
En singht sonder verdriet,
Een vroolijck Minne-liedt,
Dat het velt door klinckt.
Schoon lief noch eens gekust,
Volbrengt dan uwen lust:
Gaet dan naer u rust,
Den grooten Godt van 't Hemelrijck,
Bewaert uw Ysabel,
Van druck en van gequel,
En my van gelijck.

Echt-Groet, Aen Willem Henrick Prince d'Orange, en Maeria Leadie.

*V*Erheugt u Batavieren,
Maeckt blijdtschap om en tom,
Kroont hem met Lauwerieren
Den Prins d'Orangie blom,

Die daer sijn trouw Aen een Vrouw,
Van Konings bloet heeft verbonden,

Aen Duc de Iorcks kint,
Die hy der bemint,
Dien gaf hy sijn trouw te pant,
Binnen Enghelandt.
Maria de Edel Princesse,
Daer alle deught in blinck,
Is nu Wilhelmus meestresse,
Sa haer gesontheyt drinck,
Steeckt Pecktonnen aen, En laet gaen
Den vuer-pijl tot door de wolcken,
Want siet den weg aenvaert,
Maeria Stuaert, Al met u Oranjeblom,
Haren Bruydegom.
Een treyn wel van twintig Carossen,
Al met ses peerden in,
Onder't Canon te lossen,
Daer Coninck, Coningin,
In d' eerst Coets sat, die door't Stat
Dees edel Bruyt Convoyeerden,
In d'ander Coets naer,
Daer sat openbaer, Die jonge Oranjeblom,
Met veele edeldom.
Al met een magnificente,
Reden te Kerck alwaer,
Sy in Conincx presentie,
Beloofden trou malkaer,
Trompet en Tamboer gaf rammoer,
De Klocken luyden met vreugde,
Al om dit edel paer,
Dan trouden te ghaer,
Toens reedt men met ghrooten lof,
Daer naer Conincx Hof.
Alle die Heeren van Londen,
Meenigh Marquies en Duck,
Als dees Trou was gebonden,
Boden hun veel geluck,
De Tafel gheset vol bancket,
Violen en Bassen kloncken,

Men dansten paer en paer,
Men dronk den wijn klaer,
Al op de gesontheyt uyt,
Van Bruydegom en Bruyt.
Ghy Staten wilt versieren,
V Schepen t' allekant,
Laet nu de winpels swieren
Haelt de Prins weer te Lant,
Die met sijn schoon Bruyt in een schuyt,
Oft Gulden Schip is geseten,
Hy brenght sijn liefste mee,
Die ons haest den vre,
Sal maecken met Vrankrijck,
Door dit Houwelijck.
Princen wilt u verblijden,
Maekt vreugt aen alle kant:
V naecken beter tijden,
Heden door Engelant,
Dit Edel verbont, Sal de Lont:
Van d'Orelogh haest uyt blussen,
Sa roept dan al viva,
Met vreugden sa sa,
Viva ons Oranjen-spruydt,
Met sijn Eedelen Bruyt.

Beklag-Lied van een Ionge-dochter twe Kinders Kraem-beval.

Stem: *O Godt wat plagen*.

*E*Ylaes wat pijne,
Mijn vreugt verdwijne,
Eylaes wat pijne gevoelt mijn hart,
Mijn liefste die my trou had geswooren,
Heeft mijn verlaten wat droeviger smart
Helpt my Hemel nu ben ick verlooren,
Want van droefheit sal barsten mijn jonk hart.
Als hy my vryden scheen hy vol lijden,

Als hy my vryden scheen hy mijn vrient,
Sijn soete praet heeft mijn hart ontloken,
Ick heb hem trouwelick bemint,
Maer 't was dwaes dat ik sijn woorden geloofde,
Want ick eylaes my nu bedrogen vint,
Nu gaet hy vluchten en liet my sugten,
Nu gaet hy vluchten, en my veracht,
Die mijn sijn gunst soo minnelijck bode:
Stont voor mijn deurtje soo meenighen nacht,
Is nu eylaes uyt den lande gevloden,
Nu hy my heeft tot desen val gebragt.
Barst uyt nu tranen, ontsluit u kranen,
Barst uit nu tranen vermeert mijn klagt
Twe kinders heb ik van hem verworven
Twee kinderkens in eender dragt:
Och Hemel! Waer ik int baren gestorven
So waer ick niet onder de voet bebragt.
Wat sal ik maecken, wat sal ik raeken,
Wat sal ick maeken ick weet geen raet,
Mijn teere bloetjes die suchten en karman
Och Heere God mijn toch by staet,
Wilt mijn Kinderkens toch nu ontfarmen.
Eer dat ik van droefheit word desperaet.
Waer zijt gy heenen ende verdwenen,
Waer zijt gy henen valse Minnaer,
Komt siet u Schapen hoe sy u gelijcken,
Het is u vlees en bloet voorwaer,
Wilt gy van mijn af-weeren en wijcken,
So trek in't minste nog u Kinders naer.
Wat baet mijn klagen nacht ende dagen,
Wat baet mijn klagen, hy is gevlucht,
Ick weet niet waer ick den Vader sal vinden,
Dus moet ick leven in ongenucht,

Kom wrede minnaer en wilt my verslinden,
Verslint my met de een en ander vrucht.
  Gaet u vry bergen, die my quam tergen
Gaet u vry bergen in't woeste wout,
Ick sal den Hemel tot wraek verwecken,
Dat hy sijn Blixem over u spout,
Het sy u Boomen of bladers bedecken,
Ik sal niet rusten voor dat gy mijn trout.
  Mijn teere Schapen stelt u tot slapen,
Mijn teere Schaepjes ontfanght mijn Borst
Ick sal u met melck van gramschap voeden,
Op dat gy na uw Vaders wraeke dorst,
Och Neen! den hemel die sal hem behoeden,
't Is tijt mijn zieltje dat gy tranen stort.
  Gy Dochters reyne, teer ende kleyne,
Gy dochters reyne toch voor u siet,
Neemt hier een spiegel aen my op heden,
Gelooft de woorden der minnaers niet,
Acht niet haer vleyen schoon dat sy wat strelen,
Soo komt gy niet als ick in zwaer verdriet.

Oude en Nieuwe Wayery.

Stem: *De mey die komt &c.*

*G*Y Wayluy die de jacht hoogh acht,
En neemt int schieten u vermaecken soet;
Hoort toe ick sal het u gaen, verstaen
Wat nieus dat my nu lestmael is ontmoet,
Hoe dat ick 's morgens voer
Vyt schieten met mijn Roer;
Van alles versien, wat mijnder ontbrak:

Van Kruyt en van Loot,
Van Kaes en van Broot,
Van Bier en Toeback.
Wat heeft het te bedien, goe lien,
Oft men al heeft 't geen dat een mens behoort
Ick gingh soo menigen stondt in't rondt
Ick schoot niet, dies wierd ick seer bedroeft
Soo dat ick toornigh swoer,
Stracks neem ick tas en Roer,
Mijn kruyt en mijn loot, smijt in de revier
En loopen ontstelt,
Verdrincken mijn ghelt,
In Wijn en in Bier.
Als ick was opgestaen, en gaen,
Quam daer een aerdig meysje angetreen
Sy had haer heel moytjes aengedaen;
Sy seyd, wel Wayman hoe! waer wil je heen
Hoe komt het datje niet schiet?
Of deught u vuer-roer niet;
Het lijckt 'er nochtans wel kuys ende groot;
Seg waer het u schort,
Of komje te kort,
Van kruyt of van Loot.
'k Antwoorde op haer reen, 'k sey neen,
Schoon kint het schort my aen mijn tuychje niet;
Want alle mijn tuygh is klaer, nemaer,
Wat sal men schieten daer men niet en siet.
Wayman hebt goeden moet,
Is u gereedtschap goet?
Soo komt in mijn bosje, seyde sy fris,
Daer sal ickje fijn,
Behulpsaem zijn
Soo meughje niet mis.
Terstont nam ick mijn Roer, op schoer
Ick ging met het schoon kint al aen de wint

Soetertje syse blijft staen, leg aen,
Laet sien wat voor een Wayman datje bint:
Schiet lustigh in dat swart,
En mist eens hebje't hart,
Soo komje niet weder in mijnen Bos,
By daegh of by nacht,
Dus toon nu u macht,
Mit schoot ick eens los.
Ick raeckten den eersten schoot, seer bloot
En seyd' schoon kint en is het so niet wel
Sy syd' gy hebt 'er al recht, mijn knecht
Gy hebt geraeckt, en zijt soo fraey gesel
Een Kievet met een Kuyf,
Schiet my noch eens een duyf,
So benje die quant die ick 'er begeer:
Ick seyde sie daer,
En mickten daer naer,
Ick raeckten hem weer.
Hoor, eerje noch wech gaet mijn maet

Schiet my noch eerst een Koekoeck van den tack,
Ick sey, ick kander niet meer, de veer,
Van mijn vuerroer, die is al veel te swak
Kint siet gy niet hoe dat,
Mijn haen niet meer en vat:
Sy nammer mijn vuer-roer selfs ter hant
En met eene keer,
So haest de veer, Al weer gespant.
Mijn bandelier nam s'ter hant en vant
Daer in omtrent noch een halve schoot:
Sy sprak doen tot haer begeer noch meer
Schiet my een mosje dat en is niet groot
Terstont nam ick mijn Roer,
Maer hoor eens hoe ick voer,
Ten gaf'er niet vuer ten wouer niet staen
Dus sprackse bedroeft, Wat schaet het vertoeft.
Ten wilder niet aen.

Brabantse Minne-Droom.

Voys: Pour Traict.

*D*Roomen, o droomen, vermaeckelijck droomen
Wat brengt die droomen ons al vreughden an

Want ik droomden dat mijn engel by my quam, Met haer plasier,
O soete droomen weest willekomen,
Al waert dat gy quamt alle nachten schier.
Hoe machter mijn Cupido soo torneen
Dat hy mijn wellusten neemt in acht,
Want ick droomden soo natuerlijck,
Dat mijn soete Lief by my lach,
En ick haer queelden en sy my streelden,
O groot playsier dat quam ons onverwacht.
Haer teere Leden en vrindelijckheden,
Schonk my dees maget uyt een suyver min,
En ick wierdt in't bed onsteecken,
Op mijn soete engelin,
Denkt eens wat deugden en soete vreugden,
Dat ons die dromen bengen in den sin.
Dit soete droomen in 't minnen versoenen,
My in het rusten alsoo wel beviel,
Ick scheen als in een Hemel te wesen,
Met mijn tweede Ziel,
Als die vriendinne met eet en minne,
Haer hert en sinnen my voor oogen hiel.
Ick droomden seer lange dat ick haer om-vangen,
Had die schoon maget in mijn armen bly,
En dat ick Haer rooder wanghen,
Dickwils kusten aen weder zy,
Wat soete lusten dat in mijn rusten,
Die soete dromen ons al brengen by.
Ick sou seggen mogen ick wiert op getogen,
Als ick in't bed naer mijn engel socht,
Vyt liefden heb ick haer Borstjens gesogen,
Soo my in mijnen droomen docht,
Maer sonder graci heb ick elaci,
Den heelen Nacht alleenig overbrocht.

Och droomen vreugt is mijnder benomen,
Al door het komen van den dagheraet,
En doen begon ick te bedencken,
Hoe het waer in mijnen droom,
Veel soete woorden mijn bekoorden,
Maer 't was een soete Lief seer wonder schoon.
Als ick ontwaeckten doen was ick bedroghen,
Elaes mijn engel die en vandt ick niet,
Die my soo vriendelijck in mijn rusten,
Haer liefden biedt,
O soete droomen hoe doet ghy komen,
Soo meenig Minnaer in een swaer verdriet.
Oorlof ghy Minnaer 't is my werdervaren,
Als ghy in uwe soete droomen light,
Met soete minne-lusten ervaren,
So haes als quam Auroraes licht,
't Was al gelogen ick was bedroghen,
Berooft al van dat soete Venus wicht.

Een 'tSamen-spreack tussen Cassander en Philomela.

Stem: *Wilt vrolick Singen*.

*H*Ier koom ick dwalen
Langhs dees Bergen, Bos en dal,
Om mijn Schaepjens t'huys te halen
En te drijven in de stal,
Die hier in het Claver-gras,
Doe Auroor ontvloden was,
Hebben in het groen gaan grasen
Dewijl Phebus daeld' seer ras.
Maer och! wiens stemme
Hoor ick ginder in het wout?

Och! wien hoor ick ginder hemme?
't Is die my gebonden houd:
't Is mijn hart en tweede ziel,
Ach! Godin ick voor u kniel;
Aensiet doch u trouw Minnare
Die soo even voor u viel.
't Is u Cassander
Philomela die u groet;
Dus bid ick doch verander,
Anders och! ick sterven moet:
Philomela 't is gedaen,
Als de snee sal ick vergaen
Soo ghy u niet wilt ontfermen;
Aensiet doch mijn droef getraen.
'k Zweer by de Goden
By Saturnus en Iupijn;
Dat ick u noyt heb gevloden,
'k Wensch met u gepaert te zijn:
't Is Cassander dien ick meen,
Tot mijn lief en anders geen;
Dus komt wilt u Nimphje kussen;
Lief Cassander weest te vreen.
Hoor mijn beminde
Phebus ringelen met sijn Lier;
Hoor haer ginder by de Linde
Van de Bosch-Godt groot getier,
Die sich mee om onse vreugt,
Nu met alle macht verheugt,
Kom, ey kom, singht ons een deuntjen,
Op dat het de Goden heucht.
Met quam ick treden,
Vyt dat Elfen Boschjen sier,
Met mijn Nimphjen fraey van Leden
Om te nemen wat playsier,
Daer de Herders in het groen,
Haer gewolde Schaepjens voen,
Die haer Nimpjens daer soo kusten,
't Was'er al vol vreucht te doen.

Nou Lief Cassander,
Philomela die u groet,
Hey laet ons nu met malkander,
Fris wesen en wel gemoet,
Laet ons nu sien of de Goon
Of Venus of Cupido,
Sy sullen haer eens ontfermen,
Of ick sterf wel duysen doon.
Nu zweer ick klare,
By Satunus en Iupijn,
Dat ick nu met u sal paren,
En ghy sult mijn Vrouw nu zijn,
Philomela weest gerust,
Daer op geef ick u een kus,
Laet ons schaepjes samen paren,
Op dat ons brandt wert geblust.
Nu wensch ick allegaere,
Alle Nimphjes jonck en oud,
Als sy met malkander paren,
Weest malkander heel ghetrou,
Doet als wy hebben ghedaen,
Soo en sult ghy niet vergaen,
Het is soet om soo te paren,
Wilt het doch in danck ontfaen.

Hoe soet is de Min, in haer begin,
Maer d'Hub're staet die heeft wat in!I

Minnaers-Zang.

Stem: *Nouvelle.*

*M*Eestresse van mijn ziel,
Die my gebonden hiel,
Ick offer minne vruchten
Met droeven suchten
Gemenght, ick voor u kniel:
Gy zijt mijn Afgodin,
Die ick met hert en zin
In eeuwigheyt sal roemen,
En niet anders noemen
Als de schoonste maeght,
Die oyt de aerde draeght.
Oorsaecke van mijn smert
Mijn ziel geoffert wert,
Wilt u mijner ontfermen,
Verhoort het kermen,
Van u minnaers hert,
Gy doet my in de nacht,
Dickmael houden de wacht,
En menigh duysent werven,
Voor uw deure swerven,
Door driften van de min,
Tot u o schoon Godin.
Daer Venus majesteyt
Gebiet voor u schoonheyt,
My daer stracx neer te knielen,
d'Kracht mijner zielen,
Tot offrande leyt,
En terght my tot gebeen,
Versoeck op mijn geween,
Van u medogentheden,
't Is niet langh geleden,
Dat door u mijn hert,
Gepijnight is door smert.
Gelijck mijn leven is

Het nootste dat ick mis,
Soo sijt gy o Godinne,
Die ick beminne,
Als mijn hert gewis,
Gelooft indien het my,
Wiert toegelaten vry,
V wederliefd' ontberen,
Of mijn door begeven,
Koos ick eer de doot,
Als van u liefd ontbloot.
'k Hoop dan mijn lief dat gy
Sult eens verblijden my,
En van u wreetheyt keeren,
En sult begeren,
V slaefs soet gevry,
Die hoopt op u genaed',
Hem niet meer suchten laet,
Hebt gy lust een hert te plagen,
'k Sal u 't mijne dragen
Een offer van de min,
Voor u o schoon Godin.

Een Nieuw Amoureus Lied.

Toon: *O groote God wat &c.*

*D*Oor een nau straetje quam ick gereden,
Door een nau straetje quam ick gegaen,
Daer vond ick mijn Engel staen,
En sy was alsoo fraey van leden,
Straligh van oogen en bruyn van haer;
'k Wou dat ick by mijn engel waer.
Ick heb de stoutigheyt aengenomen,
En ick heb haer seer gegroet,
Met een aengenaem gemoet,
Soo ben ick by haer gekomen,
En ick bood haer goeden dagh,
Met een aengenaem gelagh.

Daer hebben wy so lang staen praten,
Dat ons den avont overviel,
En ick stont by mijn tweede ziel;
Daer wy te samen wat aten,
Denkt eens wat droefheydt sal daer zijn,
Als ik nu van mijn herderinne moet zijn.

Iongman gy moet retiereren,
Sa vertreckt, 't wort al te laet,
't Is hier langh genoeg gepraet,
Gy moet my verexcuseren;
Daer mee nam hy sijn afscheyt,
En heeft met een kusje haer adieu geseyt.
Daer van daen is sy getreden,
Na haer slaepkamer is sy gegaen,
Denckt hoe meenigen bedroefden traen,
Dat droeflik over haer wangjes gleden;
Soo lagh sy den gantschen nacht,
Als sy wel op haer liefste dacht.

So veynst het goore Juffer goet,
Die meest aêrs dencken in't gemoet:
Maer ick hou meer van een Boerin,
Die spreeckt gelijck het is haer sin:
Want als men 't werck wel insiet,
So sal men het verachten niet.

Vrijsters Klacht, over 't verlaten van haer Minnaer.

Voys: *Mijn Lief heeft my verlaten*.

*M*Yn Lief heeft my verlaten,
Ick treur van droeve smert;
Mijn klagen kan niet baten:
Want het beklemt mijn hert;
Schoon ick stort veel bracke tranen,
Alles is maer nietigh kaf:
Want het sal de wegh my banen,
Om te dalen in het graf.
Mijn Lief en ick te same,
Wy schenen soo gepaert,
Als Ziel en Lijf bequame;
Maer 't was zijn valschen aert,
Klappers snode vuyle tongen,
Die zijn daer de oorsaeck van,

Dat ick nu des word gedrongen,
Van mijn alderliefste Pand.
  Iupijn u Blixem-stralen
Schiet eens van boven neer,
Komt van u Throon afdalen,
En doet hem keeren weer,
Die mijn Zieltje houd gevangen
In de stricken van de min:
Ach! de droefheyt komt my prangen,
Nu dat ick hem nergens vin.
  Gaet wegh nu werelts vreugde,
Komt hier gy bleke dood;
Hij die mijn ziel verheugde,
Brengt my nu zelf in nood,
Als wy in de Klaver-weyden
Saten lieflijck by malkaer,
Of wy nimmer souden scheyden:
Och! wat valt my dat nu swaer.
  Cupido God der minne,
Vrou Venus waerste Soon,
Die mijn hert trof van binne,
Komt dalen uyt u Throon,
Wilt mijn Lief sijn hert doorgrieven,
Dat hy wederomme keert,
En in liefde magh beklijven,
Dit is't geen mijn Ziel begeert.
  Komt en wilt my eens helpen
Vyt dese droeve nood;
Wilt doch mijn droefheyt stelpen,
Och, och! ick sterf den dood,
Ick moet treuren ende klagen:
Ia gelijck de sneeuw vergaen
's Morgens vroegh al voor den dage
Eer Aurora op komt staen.
  Waer mach mijn Lief verschuylen,
In Bergh en Bosschen groot?
Of in donckere nare kuylen
By 't ongedierte snoot?

Sal ick soecken en hem vinden;
Echo kome my doch te baet,
Antwoort my of mijn beminden
Hier omtrent oock doolen gaet.
Mijn moeyte is verlooren,
Al tot mijn groot verdriet;
Och, och! mijn uytverkoren
En vind ick nergens niet:
Komt diana Iacht-Godinne,
Brengt my op het recht spoor:
Venus wilt mijn suyv're minne
Doch eens geven goed gehoor.
Wegh werelts ydelheden,
Ick haet u altemael;
Ick wil mijn tijdt besteden
Tot deugt in 't generael,
En beklagen en betreuren,
Dus mijn droevig ongeval,
Tot de dood my komt te scheuren
Vyt dit droevigh Tranen-dal.

Minne-klacht.

Stem: *Courante Simple.*

O Vytverkoren schoon Godin,
Gy hebt gevoert door drifjes van de min,

My in een scheepjen van liefde en vreugt,
De baeck was d'eerbaerheyt van uwe jeugt.
De schoonheyt van u soete meyt,
Was het Compas het welck my heeft geleyt,
Door liefdens woest en ongestuyme zee;
'k Docht te genaken een gewenste ree.
Ick dacht ick seylde voor de wint,
De schipper was het blinde Venus kint
Dat door getrouwighheyt van weder min
My bracht in zee, op hoop van u Godin.
Op hoop van weerliefs vaste gront
Smeet ick mijn ancker, maer geen vastheyt vont,
Soo dat ick schielick dreef op rotz en klip,
Door felle buyen brack het liefdens schip.
Iuffrou dit is geseyt hoe dat
Mijn hoop op u geen wederliefde vat,
Soo dat ick me door liefdens tegenspoet
Verga, gelijk het liefdens scheepjen doet.

Minnaers Klaeg-Lied.

Toon: *Trompet Marijn*.

O Over-schoon Godinne,
Ick doe aen u mijn klacht,
Gevoet op soete minne,
Mijn hert schier heel versmacht,
Dewijl de liefde my,
Vyt lust van soet gevry
Seer verheugden,
Door u deugden, An u sy.
Wat heb ick veele nachten,
Mijn Lief u stoep betreen,
Met droeve minne-klachten,

Geoffert mijn gebeen,
V hert getuygen moet,
Hoe 'k u Godinne soet,
Heb gepresen,
Wilt genesen Mijn gemoet.
Ick, die tot liefd' genegen,
Kost u door mijn geween,
Tot geen weerliefd' bewegen,
Schoon dat ick door mijn reen,
Oprechte liefd' en trouw
Bewesen heb me-vrouw,
'k Sal niet staecken,
Een eynd maecken Van mijn rouw.
Adieu dan maeght der maeghden,
V hert mijn doot begeert,
En my met pijnen plaeghden,
Die ick soo heb ge-eert,
Door schoonheyt van u jeugt,
Begaeft met eer en deugt;
d' Doot mijn leven,
Wil ick geven, Tot u vreugt.

GEen Minnaers hert so vast en staet,
Dat het de Doodt self tegen gaet;
Maer wilje weten wie het deê,
't Was den MINNAER die alles leê.

Zwier-dichten, Aen sijn Hoogheyt Wilhem Henrick Prince d'Orange.

Op de Veroveringh van Naerden.

GEluk streef-moedig Vorst! geluk met dit verwaerden,
Dat voor u eerste zieg juyst N A E R D E N tot u naêrden!
Gaet voor so in triumf. En 't is mijns herten wenz,
Dat Gy lang leeft, in gunst van God en van den menz.

Op het overwinnen van Bon.

Wat heil groot magtig Prins kan immer u ontbreken
Daer hier des Vyands Stad u't goede voor komt spreken,

Dog dit is Fransse spraeck die yder niet verstaet;
Maer na de koers sig zwayt, so lijkt het geen verraet.
Wel Vrienden, dits wat raers: dit schijnen wondre zwijren
Waer aen men siet, hoe God het quâ ten best' kan stijren:
Want immers luyt de saak gants vremt in yders oor,
De Stad in's Vyands tael seyt ons het goede voor.
Siet daer hoe Bon sig buygt en komt ons Vorst te moet,
Wy wenssen hem geluk, voor Bon, dat's Bon, dat' goet.

Op de Verovering van de Graef.

HIer rukten voor de Stad het HOOFT der brave RAVEN,
Hy had sig (om sijn Proi) rontsom de Graef begraven:

De RAAF sijn tanden spitst'en en vlamt op desen bras,
Dies bounst hy voor de Poort'; Maer Schameljé riep cras.
De Prins hier van berigt, komt moedig aan-gereden,
Na dat Hy by Senéf seer bloedig had Gestreden:
Strak ging ORANJENS Held, de Graef te gaste biên;
Toen quam 'er Schameljé haast schamel uit te sien.

Een Ander op het selve.

MEn graaft hier om de Graaf, daar brave Graven draven;
En wie sijn pligt versaakt, die vreten hier de RAVEN.
Dit liet heer RAVENHOOFT aan Schameljé eens weten:
Zo toont de RAAF hoe hy was op de Graaf verbeten.

Dit oude Duytze HOOFT dat schudden so sijn ooren,
Dat men veel mijlen verr' het dreunen konde hooren:
Ja, 't scheen of hy de Aard' soû door sijn donder splijten,
En als een puynhoop woû het al heronder smijten.
Doch, kogel noch granaet de forsse niet verstelde,
Voor dat sijn HOOGHEYT quam zieghaftig uyt den Velde:
Gelijck de gulde Faam alomme ging betuygen,
Wanneer dat Schameljé sijn schamel hooft most buygen
Voor NASSOUWS groote Prins, die na een moey'lijck drave,
Was Meester in het Velt en Winnaer van de Grave.

Klag-Liedt van een Dochter. die op haer sieck-bedde haer Maegdom beschreyde.

Stem: *Helaes wat pijne*.

O Groot ellende, Waer ick my wende,
O groote ellende, Aen alle kant
Waer ick my keere,
Of waer ick my wende,
Ick vind' geen troost in desen grooten brant,
Sal ik mijn leven dan soo moeten eingen
Sonder te proeven eens den Egten-bant
Ick achtent leuren,
Doen 't mijn mocht beuren,
Ik achtent leuren, de vryery,
'k Seyde ick wasser te Iong van jaren,
Dus stelden ik het trouwen aen een zy,
Zo is mijn tijt vast heenen gevaren,
En niemant spreker elaes meer van my.
Had ik mijn zinnen, gestelt tot minnen
Had ik mijn zinnen, met min gevoet,
'k Wasser soo lang geen maeget gebleven
Het welck my nu elaes treuren doet,
Ach, ach, mijn paspoort is mijn der, geschreven
Als dat ick seker maget sterven moet.
Ik altijt wachten, by dagen en nagten
Ik altijt wachten, na een monsieur,
Mijn dogt ik had'er nog tijt om te kiesen
Maer t'wijl ick omzagh
Ginck mijn Iaren deur,
'k Heb onder-tusschen mijn tijt gaen verliesen,
En ben nu eenig in een swaer doleur:
Licht sal ik sterven dat sonder erven,
Licht sal ick sterven, dat sonder vrucht
'k Sieder mijn vrienden die staen en verlangen,

Ellick die wenscht sijn deel te ontfangen,
En niemant sal licht storten eenen sucht.
Hierom na desen mag ick genesen
Hierom na desen wordt ick gesondt
'k Salder mijn selven gaen begeven,
Al om te paren met een roode mont.
'k Hoop dat mijn Godt noch vrucht sal geven,
Die my betrueren als de dood my wont.
Hierom ghy maeghden, die 't oyt behaegden
Hierom gy maegden, Hoort mijn beklag
Sluiter u Liefje niet buyten de deuren,
Maer tast toch toe als't u gebeuren mag,
Anders so sult gy benevens my treuren,
Wanneer genaeckt u droeve sterrif-dag.
Want soje raeckt in mijne stee,
U doot sal sijn een dubbelt wee.

Minne-Wisselingh.

Toon: *Bell' Iris*.

*V*Rolijck hertje venus vreugt,
Ghy die mijn hebt aengenomen,
Om gerust by een te komen,

Om te leven met genught,
Dat sal u mijn Nymphje missen,
Want ick nu van u af-loop,
Om mijn tijdt niet te vergissen,
Gae ick om een aer te koop.
Wat is dit voor een gekal,
Och! wat wil my overkomen,
Hoe begint gy nu te droomen,
Wort mijn hartje nu heel mal?
Ey wilt hier niet meer van spreken,
Of ick zweer u by de goon,
Dat ick u dit sal doen wreecken,
Met vergift, of stael tot loon.
Sus mijn engel weest te vre'en,
Wilt mijn droom dees tijdt verdragen,
En loont mijn doch met geen slagen,
Gebruyckt veel liever goede re'en,
Denckt nu eens wat gy zult aenrechten,
Anders niet dan druck en pijn,
Laet ons dees onlusten slechten,
En doen wel en vrolijck zijn.
't Sal wel gaen als gy maer denckt,
Wat dat hy doen hebt gesproocken,
Doen gy laegt in 't graf gedoken,
Spreeckt maer recht en ongeveynst,
Hebt gy my (ach!) niet belovet,
Tot der doodt te zijn getrouw?
Maeckt nu niet dat men u geloovet,
Door 't schende van u echte trouw.
't Is wel waer dat ick heb geseyt,
En ick u getrouw sou wesen,
Maer dit doet my met een vreesen,
Om dat ick was by u geleydt,
Ick kan tot u niet resolveren,
En beloven trouwigheydt,
't Sou my al mijn leven deren,
Daer dan wel 'k neem mijn af-scheydt.
'k Wenste liever doodt te zijn,

Als dit droevigh woort te hooren,
Noch veel liever niet geboren,
Als te leven in dees pijn,
Immers moet ick 't nu verdragen,
Dat gy mijn soo wreet aendoet,
'k Wou gy liever mijn met slagen,
Of doot trapte met u voet.

Minnaers Rouw-klachte, over de doot van zijn Beminde.

Stem: *Ach soete Izabel, &c.*

*A*Ch! hoe leg ick versmacht,
Zeer haesten en onverwacht;
Door des Liefdens kracht?
Ick voel mijn ingewant vergaet,
Ia selfs mijn hert dat smelt,
Gelijck de Sneeu op't velt:
Verdwijnen gaet.
Mijn tonge door 't gevley,
Mijn oogen alle bey;
Door het lang geschrey,
Door zoo veel klagens en geween,
Zijn als gheelijck uyt,
Mijn tong geeft geen geluyt:
Noch beweging geen.
Waer is de vreugde groot?
Die ick onlangs genoot,
Door mijn liefjes doot?
Ach! kost ick dit bedenken ziet,
Zonder dees droeve dagh,
Met bitterlijck geklag:
Te beweenen niet.
Of ick al zucht O Heer,
Sy leyt geslagen neer,
En komt nimmer weer,
Ach; ach; dees droefheyt is te groot,

Dat my mijn liefste Hert,
Zoo haest ontrucket wert;
Door de felle doot.
Ick hoorde menigmael,
Veel liever haere tael,
Als den Nachtegael,
Zeer geerne sat ick aan haer zy,
Want hare soete praet,
En vriendelijck gelaet;
Dat verheugde my.
Hadt ick noch eens met lust:
Haer wangetjes gekust,
Voor haer droeve rust,
Maer lacy dit en mogt niet zijn,
De doot die was te straf,
En ruckten in het graf,
d'Alderliefste mijn.
Mijn droevig zugten ach;
Mijn weenen en geklag,
Nu niet baten mag,
Het is al inde wint geseyt,
Of ick al sught en klaeg,
By nachten en by daeg:
't Is maer ydelheyt.
Want off ick klaeg of niet,
Niemant my hulpe biet,
In mijn groot verdriet,
Als ick door desperatie dan,
My zelven bracht in noot,
Ia eyndelijck totter doot,
Wat sout wesen dan.
Daer sal voortaen by mijn,
Van dees droeheyt geen schijn,
Meer te vinden zijn,
Want ick wil my nu meer en meer,
Tot blijtschap en tot vreugt,
Begeven en geneugt,
Altijd soecken weer.

De doodt heeft met gewelt,
Mijn liefje neer-gevelt,
Dat mijn zeer ontstelt,
Maer echter dit is nu gedaen,
'k Wil dan met nieuwe lust,
En met een hert gerust,
Om een ander gaen.
Op dat ick eenmael ach;
Door al mijn droef geklach,
Noch genieten magh,
Waer na dat ick soo meenig jaer,
Verlangt heb dat ick zou,
Eens leven in de trou,
Met mijn lieff eerbaer.
Maer hier dient opgelet,
Dat ick geen liefde zet,
Voor al eer ick met,
Mijn tweede ziel vereenigt zy,
En dat wy zijn te gaer,
Geschakelt aen malkaer,
Door de liefde bly.
Op dat of weder haer,
't Een ongeluck of 't aer,
Mogt ontmoeten maer,
Dat ick dan zo mag zugten niet,
Noch nimmer oock en stel,
Mijn zinnen tot gequel,
Of in sulck verdriet.

Rondeel.

De Min is Sinnen werck,
En weeld' een proef van sterck:
De Wijn is 's herten tolck
En gal een vloeck voort volck.
Ja, al wat weeld' en min anbrengt
Dat soet is steets met gal gemengt.

Minne-Sang.

Stem: *Courante la reyne.*

*R*Oem waerde schoon Goddin,
Ick offer u mijn klagten,
Dagh ende nachten
Leght gy in mijn sin,
Dewijl ik ben verwonnen door de min:
Gy zijt mijn leven, mijn geneught,
Als ick maer by u ben, ick ben verheugt,
V deughdens gaven,
Mijn herte laven
Door een groote vreugt.

Goddinne weest gekroont,
Hoe konstigh sijn u leden,
Van Natuyr besneden,
Die in uwe schoont
Het proefstuck heeft alleen an u betoont;
Het blos dat op u wangen speelt
Gloeyt uyt de gront van sulck een Lely beelt:
Ia selfs de rosen,
Van schaemte blosen,
Als s'aensien u beelt.
Geen schilder met penceel
Sou immer durven talen,
Soo een beelt af te malen,
Als gy o schoon Goddin,
Waer door gy legt begraven in mijn sin;
Ick sal beswijcken Engelin,
Soo gy niet toont an my u wedermin
Door uw lonckjes
En minne vonckjes,
Helpt dan schoon Goddin.
Princesse uwe deught
Is niet te vergelijcken
By Ophirs rijcken,
En u groote vreught,
Die altijt mijn droevig hert verheugt,
Ach noyt volmaeckte Engelin,
Gy die my dringht altijt door hert en sin:
Ia Venus wagen,
Sal u schoonheyt dragen
Van d'aerd ten Hemel in.
Apollos blijde riet,
Noch Orpheus soete snaren
Kunnen bedaren,
Mijn rampen en verdriet;
Indien ik o godin u niet geniet
Voorseker dat mijn herte berst,
Van yder sugt, die daer wierd uytgeperst

Salveert mijn leven,
Wilt genaed geven
op dat 'k weer ververs.

Klagende Minnaer,

Stem: *Van doen, doen, doen*.

***Ionckman*.**
*O*Ntsluyt, ontsluyt, u Venstertje,
Ach! over schoone Godin,
Op opent my u deurtje,
Soo ick 'er mach komen in,
Aenhoorter mijn soet geklach, klach, klach,
Aenhoort mijn soet geklach,
Laet minne, verwinne, u herte Godinne,
Indien het doch wesen mach.

***Dochter*.**
Mijn alderliefste Ionckertje,
Hoe komde gy hier soo laet,
En staet hier in het donckertje,
En voerter soo soeten praet,
Ick hebber tot trouwen geen lust, lust, lust,
Ik hebber tot trouwen geen lust,
Gaet soeken, in hoecken, Na andere doeken,
Voor my ick min der de rust.

***Ionckman*.**
Mijn uytverkooren Engeltje,
Ick salder u nacht en dach,
Met lieffelijcke woordekens,
Begroeten so veel ick mach,
En wat gy maer Commandeert, deert, deert,
En wat gy maer commandeert,
Sal wesen, gepresen, Geschieden na desen
Dus bid ick u resolveert.

***Dochter*.**
Ia ja dat sijn de pratertjes,
Wy bennen dit wel geweent,

Gaet heen by al de taterjes,
En klaegter u groot torment,
De meysjes die worden geleert, leert, leert,
De meysjes die worden geleert,
V smeken, en spreken, kan't hartje niet breken,
Dus bid ick u retireert.

Ionckman.
Ach, ach, in dien mijn hertje lach,
Geopent al nu terstont,
Ick weet gy 't acordeeren sach,
Oprechtelijck met mijn mont,
Maer lacy ten kan niet sijn, sijn, sijn,
Maer lacy ten kan niet sijn,
Ick brant, en ick blake, Hoe sal ick het make,
Ach liefje geneest mijn pijn.

Dochter.
Soud ick beneden komen dan,
Daer gy der so bent vol vlam,
Neen, neen, gy mocht my stekenan,
Dat het my qualijck bequam,
Gaet koelter u in de kroeg, kroeg, kroeg,
Gaet koelter u in de kroeg,
En slemeer, en dempter, Of roockter en smookter
Het is'er voor my te vroegh.

Ionckman.
Ach, ach, geen Bachus kan mijn pijn,
Genesen al sonder jou,
Noch geen Vulcanus Medicijn,
Maer Venus de schoonste Vrou,
Dat bent gy men engeltje soet, soet, soet,
Dat bent ghy mijn engeltje soet,
Laet raken, genaken, My u rooder kaken,
Tot dempinge van mijn gloet.

Dochter.
't Is best dat ik mijn Venstertje sluyt,
En segger u goede nacht
Gy sulter hier doch niet rechtenuyt
Daerom soo staeckter u klacht,

Ick lacher met Ionckmans praet praet, praet,
Ick lacher met Ionkmans praet,
Haer reden, en eden, Die duren op heden,
Soo lang als men by haer staet.

Ionckman.
Mijn engeltje, ey noh een woort,
Ick sweerder by Son en Maen,
Ach, ach, mijn Liefje mijn verhoort,
Ick sal der uw noyt afgaen,
Maer toonen te sijn uw slaef, slaef, slaef,
Maer toonen te sijn u slaef,
In saken, die raken, Tot uwen vermake
By nachten en oock by daegh.

Dochter.
Hoe soetjes sluyt den Vogelaer,
Ey had hy den Vogel vast,
Exempels zijn van duysent jaer,
Ick houder mijn uyt de last,
Als't Meysje is in de schuyt, schuyt, schuyt,
Als't Meysje is in de schuyt,
O maetje, dan praetje, wel anders Camraetje,
Vaert wel mijn venstertje sluyt.

Ionckman.
Wat dunckt u van dit aerdich dier,
hier staen ick gelijck een kay,
Ach Lief mijn levens vreucht playsier,
Mijn Sonnetje daer ick na draey,
Ick segger u goede nacht, nacht, nacht,
Ick segger u goede nacht,
Patiency, silency, Dat is penitency,
Verlooren is hier mijn klacht.
Ach Deurtje sluyt mijn Liefjes lust,
Ach venstertje toe gemaeckt,
Ach Beddetje daer de schoonste rust,
Ach kamertje heel volmaeckt,
Betuychter mijn trouwe min, min, min,
Betuychter mijn trouwe min,
Rust schone, persone, mijn Liefje ydoone,
Den Hemel verkeert u sin.

Juffer Verkens-Snuyt.

Siet Juffrou Verkens An,
Die had graeg mée een Man;
maer 't is een Verkenssnuyt
Die niemant wil voor Bruyt.
Daer toe een vuyle bek,
Die stinkt gelijken drek.

Vryheyts Vreugt, Of ongebonde best.

Stem: *Lestmael vryden my*.

*I*S het niet een vreughdich leven,
In den soeten vryen staet,
Wie sal hem tot Trouwen geven,
Als die schier is disperaet,
Door 't gelock en geyle loncken,
Die hy aensiet van een meyt,
Wort den armen drommel droncken,
Hy viva de vryigheyt.
Wel met recht noemt men het Banden
Daer de echt u maekt een Slaef,
Om te sien na Vrouwe handen,
't Is een schoone milde gaef,
Om voor 't minder oogh te beven,
Broertje maet 't is al geseyt,
Wilt gy fris en vrolijck leven,
Hy bemint de vryigheyt.
Wie sach oyt een vogel swieren,
Schoon hy hippelt in de kouw,
Die in schijn gaet tierelieren,
maer veel liever vliegen sou,
Sal het schaep niet beter grasen,
Als het vry alleenich Weyt,
Dan gekoppelt om te asen,
Hy viva de vryigheyt.
Wie lust alle daegh te kaeuwen,
't Gheen dat juyst de vrouwe mach,
Wilt ghy 't niet soo salse graeuwen,
Ieder woort een Donder slach,
Ia seyt Paulus niet ten rechten,
Daer hy prijst de eenigheyt,
Wie kan hier met reden vechten
Hey viva de vryigheyt.
Aen de tafel om te bicken,

Heeft de Vrou de vryigheyt,
Na de beste plaets te schicken,
Daer het beste beetje leyt,
Schoon dat gy het fuer moet winnen,
't Is u plicht wort daer geseyt,
Het sijn slaven al die minnen,
Hey viva de vryigheyt.
Sal hy niet geruster rusten,
Die alleenigh leytte bedt,
Decken hem al na sijn lusten
Daer het aers de vrouw belet,
Hier ontreckt sy u de deecken,
Daer het laecken u ontglijt,
Dat u 't Lijf komt naeckt ontsteecken,
Hy viva de vryigheyt.
Krijght ghy kinders met u beyen,
Dan soo is 't noch meer gebrust
't Is gedurig dan te schreyen,
Dat gy dach noch nacht en rust,
Ia gy dient dan wel te sussen,
Moer en Kinders alle beydt,
Die u soo gestadigh brussen,
Hy viva de vryigheyt.
Soo gy trout een schoon portuertse,
Dan soo bent gy strack bevreest,
Dat sy door een minne kuertje
V mocht maken horen beest,
Neemt de T. eens van het Trouwen,
Seght wat is het dan geseyt,
Anders niet als enckel rouwen,
Hey viva de vryigheyt.
'k Sou noch duysent saken stellen,
Maer mydunckt het is genoegh,
Die hem houden wil uyt quellen,
Spiegel hem in desen vroegh,
Laet de minne dwasen lopen,
met haer ydel soetigheyt,
In haer Ieucht sijn sy versopen,
Hout met my uw vryigheyt.

EYNDE.

Een Amoureus Liedt.

Stem: *Alst begint.*

*D*En tijdt hier nu gebiedt,
Om mijn Lief te verklaren,
't Is voor my een hert kruys,
't Is tijdt voor my te varen,
Dat doet mijn zwaerlijck suchten
En scheyden is mijn pijn
Dat ick met ongenuchten,
Moet derven u aenschijn,
Schoon Lief waer is de reys,
Daer gy na toe sult varen,
Och ick en wetet niet,
Maer ick gis wel voor drie Iaren,
Hoe sal den tijdt omkomen
Slapende in mijn hert,
Och och ick mach wel schroomen,
Die reys is veel te vert.
Ik moet u roode mont,
Noch eens een kusjen geven
Om dat u lippen rondt
Schier aen de mijn kleven,
Mijn liefste lief verheven,
En weest hier mee verdult?
En wilt op hope leven
De reys moet zijn vervult.
Hoe soud'ick zijn verdult,
Of oock in vreugde leven,
Want op een vremde kust,
Gaet gy u nu begeven:
In perijckel van u leven,
In de wilde baren fel
Een ongesonde lucht,
Die u quellen seer rebel.
Al zijn de prijckelen groot
Die ons souden konnen deeren
Ick hoop mijn gewenste deel,

De Heer sal ons bewaren:
Wy sullen noch vergaren
En dat in liefde soet,
En oock te samen paren
Mijn Liefste weest wel gemoet.

Kloosters tegenheyt, *Gesongen van een Jonge Nonne.*

Stem: *Viva la mette.*

*T*En is niet wel te wesen in pijn,
Een Non of Bagijn,
Al in het klooster alleyn,
Al in het klooster alleyn,
Ick dacht soo dickwijls in mijn sin,
Was ick'er uyt ick quammer niet in,
Eylacy wat doen ick'er in, Hier in,
Hy en isser niet die ick min, etc.

Doen ick nu een maent drie vier,
In 't klooster hadt geweest,
In 't klooster hadt geweest,
Het was daer al wellekoom Suster katrijn,
Ick most in mijn kapje sijn,
Hoe garen was ick daer in,
Daer in hy isser in die ick min, etc.
Dat stont my niet aen,
Smorgens most ick vroeg op staen,
Te mette most ick gaen,
Te mette most ick gaen,
Op mijn knien most icker buigen,
Onder mijn kap soo most ick buigen,
Onder mijn kap soo most ick buigen,
Och lacy wat doen ick hier in,
Hy isser niet die ick min, etc.
Des avonts als ick te slapen,
En leggen sou gaen,
Soo vondt ick mijn bedde alleen,
Ick dacht dickwils in mijn sin,
Was ick daer uyt ick quam daer niet in,
Och lacy wat doen ik hier in, Hier in,
Hy isser niet die ick min, etc.
Doen quam mijn Vader, en Moeder,
En die besochten my,
Wel dogter hoe vaerde gy,
Ick sey ick ben noch wel te pas,
Was ick maer van de kap ontlast,
Och laci wat doen ick hier in, Hier in,
Hy isser niet in, Die ick min, etc.
Doen quamen mijn vrinden en magen
En die besogten my,
Wel Nichje hoe vaerde gy,
Ick sey ick ben noch wel gedult,
Was ick maer uyt me kap gehult,
Och laci wat doen ick hier in, Hier in,
Hy en isser niet die ick min, etc.
Doen quamen mijn speelnootjes,

En die besogten my,
Speelnootje hoe vaerde gy,
Sy komen met zijde kleederen aen
En ick moet voor de Traelje staen,
Och lacy wat doen ick hier in, Hier in,
Hy en isser niet in, Die ick min, etc.
Saterdaegs most ick vroeg opstaen,
Te biechte most ick gaen,
Die pater in 't klooster die pruttelde tegens mijn,
Om dat ick niet langer in 't klooster wou sijn,
Och laci wat doen ick hier in, Hier in,
Hy en isser niet in, dien ick min, etc.
Die dit Lietje dichten,
En die dit Lietjen sang,
En die dit lietje sang,
Het wasser die selfde suster katrijn,
Die daer niet langer in't klooster wou syn
Och laci wat doen sy daer in, daer in,
Het was doch tegens haer sin.

Vervolgh op pag. 39.

Stem: *Courante la Reyne*.

*E*Er sal de gulde Son
En silvre Mane dalen
Vyt's Hemels salen,
En de aerd vergaen,
De loop van 't water sal eer stille staen,
Eer ick d'oprechte liefde mis,
Die in mijn hert soo diep gewortelt is,
Door uwe zeden, en wijse reden,
Hebt doch derenis
Met die u slaef wou zijn;
'k Heb nimmer oyt behagen
Geschept mijn dagen,
Moch min toe-gedacht,
Als u, die oyt Lucijn heeft voortgebragt
Soo dat geen tong, hoe wreet hoe quaet

Hoe vinnig, fel, hoe vuyl, of obstinaet,
Sou maken kunnen, dat 'k u misgunnen
Sou yets, of verlaet.
Voogdesse van mijn ziel,
Wilt u doch eens ontfermen,
Over mijn kermen,
O Princes vol roem,
Dat ick my uwen echten dienaer noem,
Ontfangt de trouw van mijne hand
Mijn hert en liefde tot een onderpant,
Godin gepresen, Ick sal u wesen
Totter doot constant.

Amoereus Liedt.

Voys: *Courante Simple.*

*D*Ewijl ick heb aertse Godin,
Gestelt op u schoonheyt mijn ziel en sin,

En u hou als een Hemel van mijn hert,
Denk hoe om u mijn ziel gepijnigt wert.
Als ick gedenck Iuffrou hoe gy
Mijn Afgodinne zijt in mijn gevry,
En u anbid in d'tempel van mijn ziel,
Daer ick nog alle daeg voor neder kniel.
Daerom ick bid mijn klagt anhoort,
Op dat mijn hert niet inde min versmoort,
Maer dat ick krieg u wedermin me vrou
Dat hier op aerd mijn hemel wesen sou.
Maer wil gy 't minnen my verbien
Ach! waer sal dan u droeve minnaer vlien
An wie sal ik dan doen mijn minne klagt
Dat ongeveynsde trouheyt wort veracht.
De wijl mijn liefde ick beken,
Na hooger staet soeckt als ick weerdigh ben,
Maer 'k stel my altijt tot u dienst bereyt,
Tot dat de doot de Ziel van 't Lichaem scheyt
Ach verblijt doch eens mijn gemoet,
Anders so sal ick met mijn laeuwe bloet
En diepe wonden die de min my gaf
Tot liefdens straffe dalen na mijn graf.

Tegenzang, op pag. 45. Beter getrout, dan ongehout.

Stem: *Karel Koninck &c.*

*W*At hoor ik hier voor een vise Griek
Singen en neuren melancolijck,
Hy priester de vrye state,
Van paren hy niet en hout,
Wat macher de geck al praten,
Hey viva, 't is beter getrout.
En heefter den Heer de soetigheyt,

Niet in een minnelijck oogh geleijt,
Het sijnder maer minne bantjes,
Daer Liefde de teugel hout,
Bevestight met hert en hantjes,
Hey viva 't is beter getrout.
Al is men gekoppelt als een Schaep
't Is beter dan eenig gelijck een aep,
Met doeter malkanderen eten,
Men syter daer Liefje hout,
Neemt ghy der dat beste beetje,
Ay viva 't is beter getrout.
Het vroutje dat maeckt de potagy goet
Dat smaeckter, dat raeckter, aen 's herten bloet,
Daer gy der alleen moet tanden,
Seyt Pauwelus niet wel stout,
't Is beter Trouwen als branden,
Segh waerom van niet getrout.
Al moeten wy slaven om de kost,

En 't leckerste beetje haer wordt gegost,
Dat sijnder al minne swiertjes,
Het beste sy voor ons hout,
Gy kenter geen minne maniertjes,
Hey viva 't is beter getrout.
Hoe leyt hy daer alleenigh en rust,
Gelijck een verreken sonder lust,
Ontrolter u Lief de deecken,
De questi u niet en rout,
Gy kunt het weer op 'er vreken,
Dat smaeckter als schapen bout.
En krijght men dan kindertjes met malkaer,
Mijn Liefje is moedertje, en ick vaer,
Wy singen dan met ons beye,
Sus kleyne schelmtje stout,
En gaender weer uyt vermeye,
Hey viva, 't is beter getrout.
Ick hebber een schoon en weder-paer,
Haer hartje is mijn, en mijn is't haer,
Wy hebben geen Ialousyen,
Het paren ons niet en berout:
Wy laten de T niet glyen,
Hey viva, 't is beter getrout.
Ick souder wel duysent dingen rijck,
Stellen en singen van 't Houwelijck,
Maer 't isser genoegh geschreven,
Voor die der van 't minnen hout,
Laet gecken alleenigh leven,
Hey viva, 't is beter getrout.
Sa lustigh, en rustigh soete Ieught,
Houter, en Trouter met volle vreught,
En stoorter u aen geen uylen,
Maer neemter een parel in 't gout,
En later den Esel pruylen,
Hey viva, 't is beter getrout.

Stof tot Lof.

EEn wijs man is een schat, de kroon van 't Vrouwe-deel,
En so sy is vernoegt, zo heeftze meer dan veel.
Een deugtzaem Wijf ter trou is 't Cieraet van een Man;
Noit grooter stof tot lof die beyd' ontmoeten kan.

Geen snoder ding men denken kan,, Dan stage twist van
Vrouw en Man.

WAt rampen dat een Man ontmoet in dese Werelt,
Hy spant sijn krachten in en weerdse van het lijf:
Maer 't geen hem smert aendoet is een kiefachtig Wijf,
Die aêrs in tegendeel haer Hooft-çieraet beperelt.

Vrouwen haet // Duyvels quaet.

DIe onder d' heerschappy van een quaat Wijf moet staan,
Mijns oordeels is die Man'er nog vry slimmer aan;
Als die slegts voor een tijd den Duivel heeft beseten,
Of door sijn sonden had een knagen in't geweten:
Want dan so smeekt men God om hulp in so een nood,
En triumfeert nog wel een tijd lang voor sijn dood.
Maer wat is een quaet Wijf? Veel erger dan die beiden;
Waarvan de Man verlost, de Dood alleen komt scheiden.

Trout niemant niet, weest trouw // So naak u geen berouw.

GEtrouwheit, dat is veel; weest trouw in al u pligten,
Hier door sult gy alzins u even-naasten stigten;
Die dan haer doel sal sijn, U wel-gegrondt gebouw:
Vertrouwt so min gy wilt, Maar weest vooral self trouw.

Neemt noit secreten raat // Met Luy van eigen baat.

WEst vroom en trouw, vertrouwt wel iet,
Maer niet voor datje proeven siet;
Want soje immant eer betrouwt?
't Is op de lossen grond gebouwt.

Snipper Rijmen.

Wensch aen Willem de III.

LEef lang ô grote Vorst! en Tellig der WILHELMEN,
Tot vreugd' der vrome Liên, en scrick van alle Schelmen.

Neerlands Monster-Dier.

TOen 't drake-schetz gedrogt uyt duyvelse waranden,
Quam moedig aengehitstz, fel knerssent op de tanden,
Van sijn vergruisbre muil; toen scheen de Leeuw getamt
En wist oock nergent van, of schoon den Hel-hondt vlamt,
En vuyr vonckt als een Slang uyt Basiliscus oogen,
De sad van giftig grom dik zwellend scheen gezogen
Aen Stijkze droesem moer daer Léth de Helze Bron
Met Orkus was doorstrengt, vermengt met Phlegeton.

Toen zeg ik sliep den Leeuw, die niet eêr kon ontwaken,
Voor dat het grouzaam Spook onsparde sijne kaken:
Om zo 't Vernedert Land sijn keest, de kern en pit
t' Ontginnen door een hauw van 't vreszelijk gebit.
't Geen eertijds Eendragt droeg, had Twesplat nu bezwangert,
O magt! hoe kragteloos werd u de ziel getangert?
Men scheurt u Leden af en sleurtze (krank van dorst)
Door het onnozel bloed, bezwaddert en bemorst:
Ik gril en tril 'er van ! zieg neêr betraande oogen,
Den Hemel zal of kan dit langer niet gdogen:

Het bloet schreuwt al om wraeck, en dringt door 't Sterre-dack,
WEL-HEM, die 't Land herstelt en red van ongemack.

Vremde man, stuirs gelaat // Is 'et aars, so is 't quaat.

ZO imand vremd zy u toe-lagt,
Die hout met reden vry verdagt:
Want in sodanigen gesin,
Daar schuilt somwijl den Schellem in.

Eygen lof-stinckt.

EIgen lof,, Is maar drek,
't Is de stof,, Van een gek.

Minnaers Klaeg-strijdt.

Voys: *'k Moet de Liefd' vervloecken*.

'k *K* Sal venus verlaten,
En soo achter straten,
Gaen dolen tot dat ick Bacchus bin,
Hy is het die ick min,
Venus die met haer listen,
Heeft mijn verleydt,
Mijn hert en sinnen twisten,
Met droevigheydt.
Mercurus wil versoecken,
met my in de hoecken,
Tot dat dy Bacchus vind of weet,
Segt mijn dan het bescheet,
En wilt hem bedieden,
Dat hy het verstaet,

Dat ick de Liefde vliede,
En Venus haet.
Wegh gy valsche Vrouwe,
Wegh gy ontrouwe,
Met Cupido uw kleynen Soon,
Ick zweer u by de go'on,
Ick sal u niet minnen
in eeuwigheyt,
Eylaes hoe zijn mijn sinnen,
Van u verleydt,
Nu heb ick verlooren,
Dat ick hadt gezwooren,
Mijn trouw tot in der eeuwigheyt,
Al door u valsch beleyt,
En ongenuchten,
Moest ick met spijt,
Seer haestigh van haer vluchten,
Vol swarigheydt.
Schier alle de dagen,
Doen ick niet dan klagen,
Als ick bedenck mijn droeve staet,
Daer ghy my nu in laet,
De nachten passeeren,
Oock sonder vreugt,
Ghy komt mijn druck vermeeren,
Met ongeneugt.
Als ick nu beginne,
Nu eens te versinne,
De vreugden die wy met malkaer,
Hadden beyde gaer,
Mijn hert is vol rouwe,
Ick leef in noodt,
Dat doet venus ontrouwe,
ick sterf de doodt.
Wegh, wegh met die klachten,
Vyt mijn gedachten,
Wegh venus met u blinde wicht,
Vlied uyt mijn gesicht,

'k Sal Bacchus offeranden,
Doen soo't behoort,
Tot u spijt en schanden,
Van u confoort.
Oorlof dan ten lesten
Is Bacchus den besten,
Van al de goden die daer zijn,
Drinckt liever de Wijn,
Die hy u komt schincken,
Als in de poel,
Van venus te verdrincken,
Waer in 'k my voel.

Soete Vryagie, Tusschen een Iongman en Een Vtrechtse Dochter.

Stem: *Siet hoe geluckig zijn se dan*.

*S*Iet hoe geluckig is die geen,
Die altijt weet te maecken,
Dat hy noit alleen,
En sit en suft by 't vier,
Maer soeckt in tijdts plaisier,
Met een vermaeck'lijck dier.
Onlangs quam mijn Cupid' aenboort,
En wou mijn dingen vragen,
Die 'k noyt had gehoort,
Hy verhaelde mijn een saeck,
Die mijn gaf groot vermaeck,
Mijn hert daer seer na haeckt.
't Was van de rare vryery,
Daer door ick een sou soecken
Aen mijn groene sy,
Dit was een goede vont,
Te brengen op goe gront
Maer eer ick dit gongh vangen aen,
Gingh Cupodo my raden
Waer ik heen sou gaen:
Dit dacht mijn wonder schoon,

Als mijn wiert aengeboon,
Cupidoos minne-kroon.
Ick sprack in deser voegen aen,
Wilt mijn de eer vergunnen,
om hier wat te staen,
Mijn engel wacht de tijdt,
Dat ick met goede vlijdt,
V maecken mach verblijdt.
Mijn over schoone Pronck-juweel,
Mijn uytvercooren engel,
Dat ick u niet verveel,
Ontboeit u dienaers hert,
Dat in de min verwert
Is, hier en lijdt veel smert.
Mijn alderwaertste Ziel-voogdes,
V dienaer komt hier smeecken,
Dat gy zijn brandt nu les,
'k Bid u doch geeft gehoor
Dees u ootmoedich oor,
Hy wenst u luck hier voor.
Wel Ionghman 'k hoor u lustich aen,
Seght my wat dese woorden
Geven te verstaen:
Dit moet gy haestich doen,
Ick moet na huys toe spoen,
Want 't is dicht aen de noen,
De oorsaeck van des reen Mevrouw,
Zijn door de liefd' gevonden,
Ter eeren van de trouw.
'k Bid u geeft mijn het woort,
Waer na een minnaer hoort,
Helpt doch u Dienaer voort.
Mijn minnaer waerde schat en pandt,
Wilt ghy mijn trouwe geven,
Langht mijn dan uw' handt,
Daer is de mijn op trouw,
Neemt mijn dan tot u Vrouw,
Trouw loof en zweer ick jouw.
Mijn aldersoetste engelin,

Al dat hier toe moet wesen,
Geschiet vry na u sin,
En loof en zweere trouw,
En neem u tot mijn Vrouw,
Sweer dit met eden jouw.

Een Amoureus Liedeken.

Stem: *Alst begint.*

*H*Elaes! mijn suchten zijn om niet;
De schoonste maegt daer'thart heeft toe-gedragen,
En heeft geen deernis met mijn klagen;
Maer lacht om 't geen sy aen mijn lijden siet.
Zilvia wreede gaet nu heen,
En lacht terwijl niet als ick ween,
Nu gy u ooren stopt voor mijn gebeden,
Zal haest de doot, mijn schrale leden
Helpen uyt de noodt.
De Zon sag steets bedruckt ter Aerd',
Geen nagt wierd' oyt voleynt met meerder suchten,
Als wel mijn ziel het leedt ontvluchten:
Doch waer ick gae ick volg mijn eygen smart;
De werelt is mijn heel te nouw,
Ick ben bedruckt, en voor u schadn schau;
Ick heb helaes! tot mijn verdriet verkosen,
Een schoone maegt maer 't hert bevrosen
Dat geen liefde draegt.
'k Verlate nu, en wil voortaen
Gaen doolen langhs d' eensame droeve wegen,
Alwaer geen troost en wort verkregen,

Maer de doot het eynd' en droef getraen;
Ey nu Philander keer, ey keer!
Sy is geraeckt, haer hert is veel te teer,
't Is veynsery u trouheyt te bestryen,
Sy is geraeckt in een groot medelyen,
't Hart inwendigh beklaegt.
Geboogen kniel ick voor 't Altaer,
Ick doe voor u mijn laeste Offerhande,
En ick verwacht het vonnis van haer hande,
Te leven, of in kort te zijn een baer:
Is sy de wreedtheyt even straf?
Soo dael ick wiligh na haer eygen graf:
Maer so de schoonste krijgt in't laest meedoogen,
Soo is 't getraen van mijne oogen,
En mijn smart gedaen.
Stantvastig Minnen,
Kan 't lastig winnen.

Minnaers Laster-klachte.

Stem: *Ma meer ick seg &c.*

*W*At baert de tong al veel fenijn,
Met veel nijts en loofe schijn;
O Goon! wat mach de oorsaeck zijn?
Al blaest de aem een vals geluyt,
Wie kan de wet, en 't vast besluyt
Verbreken, doch en wissen uyt.
Op Nimphjen daer mijn sinlijckheyt
Geboeyt en angesloten leyt,
En daer het oogh altijt op weyt,
Door lonckjes die 't geduyrig gaf,
Treckt noyt de bitze nijt weer af,
Al voert my stracx de doot in 't graf.
Het pijltjen dat een jeugdig hert
Een zieltje strekt, baert noyt een smert,

Maer als het dan ontrocken wert,
Genesen van de soete min
Vervuylt de wonde dieper in,
En doet stracx dolen al den sin.
Soo stel ick dan de nijt te leur,
Het quicksel van haer aesem geur,
Kruypt soeter al mijn adren deur:
Die lipjes die als rose blaen,
Met soete Nectar staen belaen,
Flux dringen my tot haer te gaen.
Auroor met haer gekrulde krans,
Van Sonne-licht en gulde glans,
Heeft an haer schoonheyt eenigh kans:
Orpheus speelt noyt op soeter Luyt,
Noch Phebus op sijn snaer-geluyt,
Gelijck sy queelt de deuntjes uyt.
Haer gaven vol van 't soetste soet,
En leden, die als t' hooghste goet
Voor my volmaeckt staen opgevoet:
Versiert met Iuna stadigheyt,
En aengename soetigheyt,
Van suyver wit en deugt bespreyt.
Wie blust dan 't vonkje dat haer brant
Op 't min autaer van Cyprus strant,
Gestoockt door Venus offerhant:
Wie laeft mijn hert dat dorst na min,
Of lust te recht mijn grage sin?
Wie anders als gy schoon Goddin?

Schoonheyts Lof.

Stem: *Est ce Mars le grand Dieu*.

*H*Ad ick duysent ysre tongen,
Schoon van stof,
Die altesamen queelden ende songen,
Tot den lof
Van Diaen, die de Maen,

Ver in glans en pracht te boven gaet,
Door haer gelaet:
Schoone Vrou, ach ick sou
V waerdy noch geensins beelden uyt
Met mijn geluyt.
V haertjes krullen krul op krul tesamen
Door malkaer,
Die in glans het geele gout beschamen
Gants en gaer,
't Voorhooft net, braef beset,
Hoog en breet so effen door en door,
Als blanck yvoor:
't Welck de tijd, aerdig mijt,
En met rimpels nimmer beslaet,
Dat schoon cieraet.
Als twee sterren tijstren u oogjes,
O Diaen,
Daer de wijnbrauwen als bruin boogjes
Rontom staen,
Door wiens glans, gy de mans
Tot het diepste van het herte wont,
En maeckt gesont:
'k Acht de min, woont daer in,
Ia, dat Cupido schiet sijn schigt,
Door u gesicht.
't Halsje heeft selve Natura doen cieren
Daer het blaeu
Van schoone adren door komt zwieren
Blanck en flaeu,
Of het waer, een Pilaer,
Van Albaster, Peerl, Yvoor of Znee,
Sacht en gedwee,
Dus besneen, sijn u leen,
Vol Cieraers, vol alle geestigheen,
Van top tot teen.

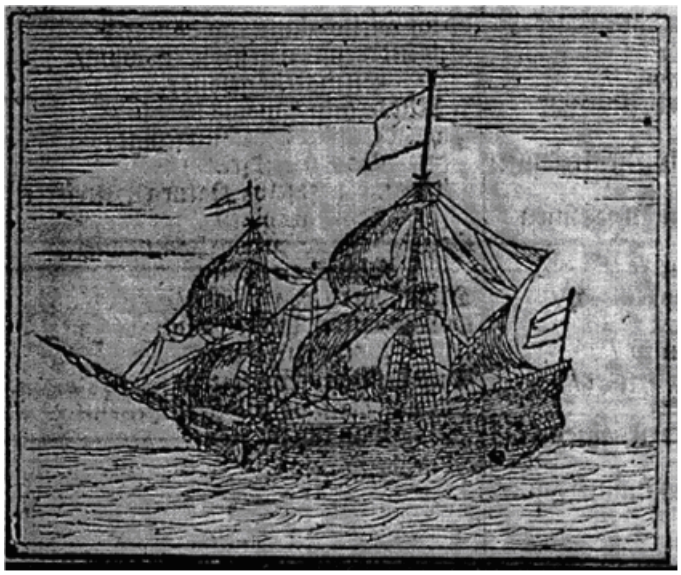

Onnaspeurlijke Winst.

't Schip in Zee,
Brengt ons mee
Vreugt op Ree,
Winst in Stee,
't Duid oock Vree:
Maer 't is wonder
In 't bysonder,
Dat die wegen
Zijn den zegen,
Die bestant
Hout ons Lant.

Geest-Zwymelende-Minne-Toer.

ZWijmel-geestigh Minne-stoker,
Herte Diefje, Venus wigt!
Trekt een Schigtje uyt u koker,
Teft daer mé het straf gesicht
Van mijn zoetste Minne-moertje,
Voedster wijffje van mijn ziel
Die mijn Geesten in een toertje,
Voert on's werelts tumelwiel.

Al te goet in daat en schijn, Moet de Nabers geck vaack zijn.

BEn ick lagchend, ben ick stuir,
In 't gespreck met mijn Gebuir:
't Staat hem vvel of qualick aan,
Ick moet t' huys te eeten gaan.
Maer ben ick gelijck te goet,
Zo schopt men my met de voet,
En men keert my toe den neck,
Ja, beschimpt my als een geck:

Daer vvort goet doen niet geacht,
Maar voor danck vvat uit-gelacht;
Dus so moetje sijn vernoegt,
Dog ick prijs' hem, die sig voegt
Steeds in alles na dien staat,
Daar men houd de middel-maat;
So blijft men tot aller tijt,
By sijn Nabuyrs in credijt.
Want houd u met een Vriend oock bly,
Maar matig, nimmer y of fy.

Munsters Nacht-Gesicht, Gevonden onder eenige oubacken Papiers-snippers.

EEn grousaem Spoock-gedrocht komt schemeren voor mijn oogen:
Wiens monstreuse kap is hoeckich op getogen:
Wat of het vvesen mach? is't Droeft of vuyl gespens?
Of is't de Duyvel self in schijnsel van een mensch.
Siet daer, het draeyt sich om: hoe of't sich vvil vertoonen?
Ey! 't lijckt den Bischop vvel; of ben ick in de boonen?

Stil! Stil! roept niet te hard, het lijckt hem seper vvel;
Hoe? heb ick soo gesien? den Duyvel, voor een Bel.
Wel, dat dit Visioen den Bischop quam ter ooren,
Dien geestelijcken Broêr, die mocht sich licht verstooren,
Dat hy van 't gantsche jaer geen Misse konde doen,
Maer dit groot ongeluck, dat vvil den Paus verhoên.
Versvviegt dit voor het eerst' gy vrienden Catholijken,
Misschien of ick hier na vvel klaerder kom te kijcken,
Of ben je vvaer misnoegt door dees of geene smart,
Soo houd het my te goê met Bisschop Berenhart.

Hier waren dese volgende Mysterien onder aengehecht. Luydendende als volght.

Op de wijse: *Yets moet ick u Laura vragen*.

*K*Om! ick no een yder Christen,
Tot een oordeel van het twisten;
Op een vriendelijck versoeck:
Om van ons soo af te wenden,
Gantse Leegers, gantse Benden,
Van een vreesselijcken vloeck.
'k Heb in 't kort dan voorgenomen
Om tot mijn propoost te komen;
Yets te seggen van dien maet,
Die de muts draegt met vier tuyten;
Ia ick meyn het schuym der Guyten:
Met sijn Priesters mis-gewaet.
Noch, om klaerder uyt te leggen,
Sal ick daer noch toe seggen,
Dat het Munsters Heer-oom was;
Noemt hem Beernhard van galen;
Anders, Bisschop van westphalen,
Met sijn loose Bochel-tas.
't Sal den Leeser niet mishagen,
Dat ick eerst ga ondervragen;
Wat voor reden dat hy heeft,
Maer hy kan niet verschoonen,
Met de minste schijn te toonen,
Waerom hy met ons soo leeft.
't Schijnt, hy slacht sijn mede-macker
Die den brouwer is en backer,
Van die twesplat en het quaet.
Die 't verraet voert in sijn boesem:

En soeckt al dien buylen droesem
Vyt te schudden op den Staet.
  Wie heeft oyt Godlooser treecken
In een Christen mensch sien steecken?
Soo ick u soo heeten magh:
Want, door dese duyvels-listen
Scheelt gy soo veel van een Christen,
Als de nacht scheelt by den dagh.
  Wel, hoe sal ick hem dan noemen?
Ick en magh u niet verdoemen;
Of gy noch riept om gena;
Maer soo langje soo wilt leven,
Sal ick u de name geven,
Van het kint Loruchama.
  Ia, gy steeckt soo vol Mysteren,
Dat ick my niet weet te keeren
In u streecken al te saem:
Want, men siet niet dan dwael-sterren;
Wie en sou dan niet werwerren,
In u loose Pape-kraem.
  Wie sou dan hier me niet trillen,
Van der Papen malle grillen:
En der Priesters heyligheyt.
Ia, haer Nonnen en Begijnen,
Die altijt soo sedigh schijnen,
Bersten schier van geyligheyt.
  Amicte, Albe, Manipel,
En Gordel, Stole, Casuyfel;
Dat is, Priesters mis-gewaet.
Maer, sal ick wel yemant vinden,
Die dit kloentje sal ontwinden,
Of na rechten gront verstaen.
  Doch ick laet u practiseeren,
En ga my ten besten keeren;
Eer ick in dien dool-hof dwael:
En ick laet u in die boosheyt,
Van der Papen goddeloosheyt,
Met den Paus en Cardinael.

FINIS.

De sop die u niet dient // Sal my niet lusten Vrient.

DE Gaaf mijn Vriend die gy my biet,
Dat gunt gy my, maar 't lust u niet:
'k Bedanck u daarom voor de gunst,
Gy heb u zat daar uyt gelunst;
En dat gy van u baart af-strijckt,
Gelooft vry dat my niet gelijckt:
Want soo gy my niet beters biet,
U gunst is af-gunst soo elck siet:
Maar vvilje hebben meerder danck,
Soo geef iets goets en houd u stanck.

So gy een ander doet // V selden weer ontmoet.

INdien ik ider een met weldoen kom begroeten,
En dat ik mijn schult aan mijnen even menz
In billikheit voldoe. Zo sal my weêr ontmoeten,
Den zegen en het heil dat ieder my toe wenz.
Wilt dan opregtigheit aan ellik een betonen,
Gy sijt dan wie gy zijt? u weldoen seker sal
Ten dank u goede werk in 't eynde billik lonen,
Tot vrede van u ziel en vreugde van u Al.

t' Samen-spraeck, tusschen twee Gelieven:

Voys: *Komt doch al gelijck*, &c.

*S*Oeten engelin mijn uytverkooren
Alderliefste dien ick min,
Gy zijt tot mijn tweede ziel gebooren:
Ick bid u Liefste keert uwen sin;
Gy zijt te wreedt
In al u spreken;
Lief doen ick u leedt?
Segh u gebreken:
Dan sal ick (o Roosje fris!)
Verlaten al wat u mishagen is.
Monsieur dit zijn al maer Bagatellen
Treckt van hier en houd u kloeck:
Wilt my doch met geen vryagie quellen,
Want ick sulck niet en soeck;
Ey Minnaer gy,
Gy sult my niet verwinnen
Met al u gevry;
Zoo staeckt u minnen,
Want dit is de laeste keer
Dat ick u aenspreken sal, mijn Heer.
Isabel, sal ick dan moeten derven
Die ick soo langh heb bemindt?
Zo sal ick dan van droefheyt sterven?
Ick bid u Lief doch eens versindt:
Want u schoonheyt
Gaet Venus ver te boven;
Daerom soete meyt
Zal ick u loven,
Zo langh als de silv're maen
Zal in het Firmament der sterren staen.
Ionghman wat baet u lamenteeren?
Wy sullen noyt te saem
In dese groote Liefde accordeeren,

Want gy hebt te quaden naem:
My is geseydt,
Van Lieden sonder erge:
Dat ghy altijt zijt
In de herberge;
En dan loopt gy in't verhool
Al met de Meysjes uyt Vrouw Venus school.
Aldersoetste Beeldt het is al geloogen
Al dees groote vieleny
Hebben sy uyt hunne poot gesogen;
Ick sal van melancoly
Liefste vergaen
Gelijck den sneeuw der Sonnen,
So gy my voortaen
Geen min wilt jounen
Maer gelooft van my voor al,
Dat Godt de klappers noch wel vinden sal.
Ionghman staet dan alleen u behagen
Zo op my? ick ben te vreen;
Wil het aen mijnen Vader vragen,
En aen mijn vrouw-Moeder met een,
Of hy my sou
Aen u Persoon besteden?
Dan sal ick mijn Trouw
Oock geven mede;
Want ick kan het groot verdriet,
Ach minnaer! van u langer lijden niet.
Honingh soete Lam, o blom der Bloemen?
Dit is al mijnen wensch
Zooder somtijdts klachten komen,
Het gebrek is in den mensch:
Ech geluckigh uur!
Godt geeft ons den zegen,
Dat ick mijn partuer
Nu heb gekregen;
Want sy zijn nu al te vreen,
Vader, Moeder, en mijn Lief met een.

Minnaer, eer dat wy te samen trouwen,
Zo moet ick my eerst voorsien,
Al van een Kemels-hayren Bouwen,
En daer toe een Huys alleen:
Een Kap seer net,
Een Yserken met stricken,
Huysraedt met een Bet
Sal ick u beschicken;
En Monpeer sal voor eerst
Bereyden, voor ons Trouwen een grote Feest.
Liefste Lief ick sal voor alle saken
Na de Mode van het Landt,
Doen een groote goude Ketting maken,
En de Ringen navenant:
En mijn swarte kleedt
Dat leydt soo schoon gevouwen,
Het is al gereedt
Om te gaen trouwen,
En de mantel van Berkaen,
Daer mee ben ick seffens dan een man.
Oorlof Ionghman leert doch uyt dit singen,
Want al is u lief gestoort,
So moet gy nogtans u tong bedwingen
Dencken het is maer een woort:
Toont sy haer quaet,
Gy moet weer soetjes spreken,
Dat zijn in der daet de Minne-treken:
Daerom gaet het Spreeck-woort nou,
Dat noyt blooheyt trout een schone vrou.

Vrypostigheyt met maet is goet,
Voor-al in Vryeryen;
Want, so die hier niet op en doet,
Sal Bloheyt noyt bedyen.

Een Nieuw Liedt van den Gouverneur.

Stem: *Siet hoe geluckig zijnse dan*.

O Wereldt vol van overdaet,
Wat baent gy open wegen,
Tot alderhande quaet, Tot wraeck,
Bederf en moort,
Een saeck noyt meer gehoort
Sal ick u brengen voort.
In Zeelandt is dit feyt geschiet,
Ter tijdt doen Hertogh Carel
Hier vaerde 't groot gebiet,
Sijn Goeverneur bekent,
Heeft hem tot quaet gewent,
En kreegh een droevig end, etc.
Hy sloeg een geyl en dertel oogh,

Op eenen edel Vrouwe,
't Geen hem op 't lest bedroog,
En sprack mijn heete lust,
Sal nimmer sijn gerust
Voor gy mijn vlamme blust, etc.
Sy als een eerbaer kuysse vrouw,
Sprack Heer sou ick verbreecken
Met u de echte Trouw?
Soud' ick mijn lieve man,
Doen soo een grouwel an,
Och spreeckt daar nimmer van, etc.
Hy met een opstinaat gemoet,
Ginck hem nae huys toe keeren,
Heel toornich en verwoet,
Hy liet van stonden aen,
Sijn dienaers hene gaen
En haelt haer man gevaen,
Betichte hem met Land-verraet,
Zijn Vrouw geheel verslagen,
Die vraeght op heeter daet
Wat magh de oorsaeck zijn,
Dat dus mijn man vol pijn
Daer moet gevangen zijn,
V Man sprak hy wou 't Lant verraen
ick sal hem door Beuls handen,
Doen 't hooft van 't lichaem slaen,
Maer by mijn macht ick sweer,
Voldoet gy mijn begeer,
Gy krijgt u man dan weer.
Die sond werdt hem vergeven dra,
Voldoet gy mijne lusten,
Soo krijgt u man gena.
Dus kiest in dit geval,
mijn wil te doen voor al,
Of ick hem straffen zal, etc.
De hupssche vrouwe toogh mitsdien,
Seer bitterlijck aen't schryen,
Sal ick mijn man dan sien

't Hooft vallen voor hem neer,
Of afstaen van mijn eer,
En daerom sijn begeer, etc.
Mijn lieve man is mijn soo goet,
Als eenich schat op aerden,
Of als mijn eer my doet,
Mijn man mijn rechter hant,
Moet een van bey aen kant, etc.
Den booswigt greep haer by de hant,
In 't midden van het klagen,
Wiep haer op 't Ledikant
En heeft seer ongerust,
Sijn geyl en dertele lust
Tot walgens toe geblust, etc.
Toen sprack, gy vrouwe gaet nu heen,
Op morgen moogt gy halen,
V man uyt het geween,
Bedroeft is sy gegaen,
Hy liet van stonden aen,
Haer man het hooft afslaen, etc.
Des morgens opent zy haer deur,
En gingh vrymoedigh treden,
Voort na den Gouverneur,
Sy sprack Groot-mogent Heer,
Geeft my mijn man doch weer,
Voor mijn geschonden eer, etc.
Hy riep twee dienaers voor den dagh,
Die bragten haer ter plaetse
Daer zy haer man aen sagh
Daer lagh hy sonder hooft,
Van 't bloedig swaert verdooft,
En 't leven wreet ontrooft etc.
Sy viel op 't doode lichaem neer,
En kusten zijn wangen
En schreyden om haer eere,
Truck 't haer uyt d' Harsse pan,
En riep o snoo Tyran,
Vermoort gy soo mijn man, etc.

Sy gingh als zinloos en verwoet,
En klaeghden aen haer vrinden
Haer aldernaeste bloet,
Den Gouverneur o schant,
Heeft my mijn eer ontmant,
Mijn man geleyt in 't sant, etc.
Haer vrienden spraeken nicht wel hoe
Laet ons van Zeelandt reysen,
Terstont na Hollant toe,
Beklagen daer dit quaet,
En grouwelijcke daet
Aen d' Hertog groot van staet, etc.
Men quam seer haest en ongemeen,
Tot Delft binnen reyden,
men ginck ten Hove treen,
Sy sprack den Hertogh aen,
Deed' hem de saeck verstaen,
Hoe 't al was toegegaen, etc.
Ach wreeckt de doodt van mijnen man
Wreeckt mijn geschonden eere,
Soo yemant wreecken kan,
V valschen Gouverneur,
Die braght my in't getreur,
Bestelt hem straf daer veur, etc.
Den Hertogh sprack u wel versint,
en let wel op u reden,
Hy is mijn een goet vrindt,
Dus seght in dit geval,
De suyvere waerheyt al,
'k Sweer ick hem staffen sal, etc.
Maer soo ick dees saek onwaer bevint
Soo sal ick doen smaken,
De doodt die u verslint,
Ick daegh hem voor het recht,
Dus hier in ovelegt,
Bedenckt wel wat gy segt, etc.
Zy sprack mijn Heer is dit onwaer,
Soo laet mijn lichaem sagen,

Aen stucken van malkaer,
Of helpt my onder de aerdt,
Door een scherp-rechters zwaert,
De doot my niet vervaert, etc.
Den Hertogh liet den breeden Raet,
Terstont ten Hoof vergaren:
Om dit vervloeckte quaet,
Te straffen ongemeen,
Men deed de vrouw alleen
Al in een kamer treen; etc.
Toen quam den
Booswicht voor den dagh,
Voor d'hoogen Raedt verschijnen,
En sprack met bly gelagh:
Wat 's d' oorsaeck doch mijn Heer,
Dat ick om u begeer
Kom reysen hier dus veer?
Den Hertog sprak hem vreesselijk an,
Gy eer-vergeten Schelm,
Wat quaedt hebt gy gedaen?
Een eerb're vrou verkracht,
Haer man ter doodt gebracht,
Denckt dat ghy straf verwacht, etc.
Hy sprack, wie leyt my dit te last?
Het zijn verdichte loogens,
O Vorst! daer 's niet aen vast,
Stelt mijn party ten toon,
Ick zweer u by de Goon,
Hy krijgt verdiende loon, etc.
Den Hertogh sprack, O Gouverneur,
'k Sal oprechte blijck u toonen:
Men opende de deur,
Toen wiert sijn haert belaen,
Hy sagh de Vrouwe aen,
Bedroeft daer voor hem staen, etc.
Don Carel wiert als opstinaet,
Sprack, kendt gy wel dees vrouwe?
Die hier voor u staet?

Dit is u vyandin?
Die gy door geyle min,
Dwongh naer u lust en sin.
Hy viel van schaemt' ter Aerden neer,
Den Hertogh sprack met reden:
Hersteld dees vrouw haer eer;
Ick wil tot straffens schuldt,
Dat gy haer met gedult
Terstondt hier echten sult, etc.
Don Carel vraegde aen dees Vrouw
Of sy haer wou begeven
met hem in d'Echte trouw,
Sy sprack o vorst ick kan
In d'echt niet nemen an
Den moorder van mijn man, etc.
Hy sprack 't sal u niet schadelrijck zijn
Gy sult oock wraeck genieten,
Soo doet den raet van mijn
Dus voort door vrienden raet
En d' Hartogs soete praet,
Zy 't Ia-woort geven gaet, etc.
Des wiert de weduw weer de Bruyt
En d'Hywelijcks voorwaerden,
Wiert daer geschreven uyt
Al ley zy noyt geen kraem,
En hy te sterven quam
Zoo bleef zy erfgenaem etc.
Dus wiert den Priester voort gehaelt
Het houw'lijck wiert bevestigt
En door den Raet bepaelt
Den Gouverneur sy Heer,
Wy dancken d' Hertogh zeer,
Voor dees genoten eer, etc.
Don Karel vraeghden zijt gy te vreen,
Ia Heer en wy vertrecken,
Met alle danckbaerheen,
Zoo sprack hy seer lieftal
Mijn Bruylofts-feest die sal,

Oock volgen na geval, etc.
Neen sprak de Vorst na mijn vermaen,
So moet gy de Iusticy,
En mijn oock voldoen,
Sa knielt neer voor het sandt,
Op dat gy door Beuls handt,
Gestraft wert weer met schant.
Hy badt den Vorst om lijfs genae,
Maer 't smeeken was verloren,
Den Hertogh sprack nu drae,
Scherp-rechter volgt mijn last,
En geeft dees snooden gast,
Het loon hem toe past, etc.
Men sloeg hem 't hooft af met een slag
Het welck de jonge Weduw
Met blijdschap al aensagh,
Sy kreegh na zijne doodt,
Alle de goederen groot,
Dat holp haer uyt den noot, etc.
Dit is waerachtig soo geschiet,
By Hertog Carel de stoute
Als de Chronijck bediet,
Hiermee wort ons betoont,
Dat straf geen vrient verschoont,
Maer 't quaet sijn meester loont, etc.

Als min met minne paert,
Dan is het wel ge-aert.
Maer als de min gedeelt is,
En gelt en tijd verspeelt is;
So kan men van het minnen
Niet aêrs als quaet versinnen.

Een Herders Klacht.

Stem: *Sulamite keert weder.*

Ach! *beminde u vluchten*,
Helaes! zijn mijn in plaets
Van bly genuchten,
Niet dan gequel en droevig suchten:
Hoe kan een Lief,
Begaeft met goede zeden,
Haer Herders-klacht vertreden,
Wiens liefd' te vooren,
Is overlangh gebooren:
Mijn beminde, mijn beminde, mijn beminde, Vytverkooren,
Ach! wanneer ick gedencke,
Helaes! hoe meenigh reys,
Het lodd'righ wencken,
En minne-Lietjes schencken,
Mijn Herders hert
In plaets van 't voor-genieten,
Een tranen-stroom moet vlieten,
Ach! of gy mede
Een Houwelijck waert getreden,
Herderinne, Herderinne,Herderinne

'k Was te vreden.
Maer Silvia mijn schoone
Nu mijn oogen noch sien,
V vry ten toone,
Ia verciert met maegdens-kroone:
Hoe sou mijn ziel
Niet op een Nieuw verblyen,
Om u wed'rom te vryen
Met vastigh bouwen:
Dat gy eens sult op-houwen
Herderinne, Herderinne, een voornemen
Niet te trouwen.
Ick! mijn soeter, mijn leven,
Laet in u sachte borst,
Niet zijn geschreven
V ten houwelijck uyt te geven,
Laet mijn gesicht,
Mijn Herders boertje klachten
V Silvia wat versachten?
'k Sal d'Herders kleede
En 't wyden van mijn Veede,
Is 't u wille, ist u wille, ist u wille
Laten mede.
Ach mijn waerde beminde,
Och laet u vernuft
En kloeck gesinde,
Mijn liefde plaetse vinden,
Soo sal mijn ziel
Sich wel geluckig reken,
En Godt lof uyt-spreken;
Laet u verstant
Mijn liefdens offerhanden,
O beminde, o beminde, o beminde
t' Samen panden.

't Minne-Struyckje, Troost voor Buyckje.

Toon: *Appel-kolequint.*

*O*Nse Willem 't aerdig Quantje,
Doet steedts 't geen dat ick begeer
Ach 't is so een Ieugdig Mantje,
Want ick veel geniet sijn Speer:
Maer dat het mijn moeder wiste,
Ick en sagh voor al geen raet,
Want ick my te seer vergiste,
Doch het is nu al te laet.
Hy quam my onlangs eens vryen,
En hy toonde my zijn Schacht,
Get hy kon so lustigh strijen,
Dat ick lagh schier in onmacht
Ick genoot de saete lusjes,
En ick heb hem wel ontfaen.

Iae hy gaf my duysent kusjes
Doch het best quam achter aen.
Op een Sonnendagh verleden,
Deed' hy aen my sijn Behoef,
Och het ging door al mijn leden,
Ha mijn dunckt ick het nog proef;
Ick begon al heel te blosen,
Vermits hy mijn schonck een Tack,
Met twee schoone Appel-koojen,
Soo dat aen hen niet ontbrack.
O gy schoone struyck van u aerde,
Die ick alles toe vertrou,
Ick en vinde niet op aerde,
Daer ick meer, als van u hou;
Gy doet steets mijn Geest verblyen,
Dies ick u ontfangh als vriendt:
Gy set al mijn druck ter zyen,
Schoon gy my toebreng een Kindt.

EYNDE.

Register, Van Cupidoos Maegde-Kruyt.

WEl wat gants selten of my schort.	*3*
Het is nog niet lang geleen.	*5*
Ach soete Izabel.	*7*
Verheugt u Batavieren.	*9*
Eylaes wat pijne.	*11*
Gy wayluy die der de Jacht hoog-agt.	*14*
Droomen, o droomen, vermakelijk droomen.	*16*
Hier koom ick dwalen.	*18*
Meestresse van mijn ziel.	*21*
Door een nauw-straetje quam ick gereden.	*22*
Mijn Lief heeft my verlaten.	*24*

O uytverkooren schoon Goddin. *26*

O overschoon Goddinne. *27*

Op de verovering van Naerden, Bon, en de Graef. *29,30,31*

O groot ellende. *33*

Vrolickhertje Venus vreugt. *34*

Ach hoe leg ik versmacht. *36*

Roem waerde schoon Goddin. *39*

Ontsluyt, ontsluyt u venstertje. *41*

Is het niet een vreugdig leven. *45*

Den tijd hier nu gebiet. *47*

Ten is niet wel te wesen in pijn. *48*

Dewijl ick heb aertse Goddin. *51*

Wat hoor ick hier voor een vise Griek. *52*

Eenige snipper Rijmen. *55,56,57,58,59,60,61*

'k Sal Venus verlaten. *62*
Siet hoe geluckigh is die geen. *64*
Helaes! mijn suchten sijn om niet. *66*
Wat baert de tong al veel fenijn. *67*
Had ick duysent ysre tongen. *68*
Swier of Gier Digtjes. *70,71,72,73*
Een Grousaem Spoock-gedrocht. *74*
Kom, ik no een yder Christen. *76*
Soeten Engelin mijn. *80*
O Wereldt vol van overdaet. *83*
Ach Beminde u vluchten. *90*
Onse Willem 't aerdigh Quantje. *92*

E Y N D E .